

Olvasni mindig mindenhol

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVIII. évfolyam, 38. szám, 2024. szeptember 20.

Orvos, nővér, mindenki más becsapható, a test nem igen. És akkor egy este, amikor elmentek a szeretteim, megéreztem, hogy úgy ver a szívem, akár az olyan harang, aminek beivott ember rángatja a kötelét. Tűz van, tűz van. Á, dehogya, csak részeg a harangozó megint. És akkor szépen megbeszéltem vele, az én szabálytalanul kalimpáló szívemmel, hogy ezt a játékot abba lehet hagyni. Te, szív, ne bomolj. Korábban is csinálta néha, egy másik életében, ez az új egy hete se kezdődött el. Szívem máskor is abba tudta hagyni a törzsi táncot. Jó ideig úgy kalimpál, hogy nincs sinusgörbe se. Biztosan most sincsen. Mint a tuskó heverek az ágyban, mellettem horkolnak a kollégák, én meg beszélgetek a szívemmel. Kell nekem az a sinusgörbe, add csak vissza, kispajtás. Most is ki fogsz józanodni, rendesen pumpálsz, szabályosan áramoltatsz.